

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím:

Budapest gyomra

Forrás:

Ax Ujság

Bp.
(Hely)

1920 XI 21
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

381.631

Hely

Idő

"1920"

Személy

Helvszám

Budapest gyomra.

(Az üres gyomor városa. — A hol minden van és semmi sincs.)

Nagy szerencséje Menenius Agrippának, hogy több mint kétezer évvel ezelőtt élt. Mert könnyű volt akkor megnyugtatni a római népet az élelmiszerhiány miatt, a mikor Rómában tényleg inséges volt a helyzet. Elne csak ma a szegénybőles mesemondó, bizony mondom, ezerszerre nehezebb volna a dolga — különösen Budapesten, a hol minden van és még sincsen semmi. Próbálná csak meg a budapesti népet maguk köré gyűjteni, mondjuk, a Gellért-hegyre és mondaná el csak ez előt a nép előtt a hasról és a végtagokról szóló híressé vált meséjét, — de megjárna! (Az azután egészen külön lapra tartozik, hogy a budapestiek egyáltalában fel sem mennének a Gellért-hegyre, logieljebb talán Gózsiklón.) A budapesti nép — teljes joggal — odadörögné neki, hogy nézzen be a vásárcsarnokokba, álljon meg a csengettegek kirakata előtt, menjen el a heatesekhez, láthatna itt olyan emmivalókat, hogy koppanna tőle a szemé és a nyál futna össze mesemondó szájában. Valóban Budapesten minden van és minden kapható, ami szem-szájnak ingere, de úgy vagyunk ezzel a sok jóval, mint a kiállított tárggyakkal: nézni szabad, de hozzányulni nem. Nem mintha tilos volna, hanem mert az úgy-

hegybe csavarodnak, véres- és májushurkák szászámra hevernek a pulton; a libásasszonyok baromfi-hekatomba felett trónolnak; a vadkereskedőknél lenyuzott nyulak tömege lög, vadhatyuk, gyöngytyukok, fáczánok kínálják husukat és őz- és szarvaspecsenye piroslík — hiába, ez a város mégis éhes, de, hála istennek, bírja. Csak hogy meddig?!

Azt mondhatják, hogy mindazok az eledelék, a melyeket az imént elősoroltam, nem feltétlenül szükségesek az életfentartáshoz. Lehet. De a legszükségesebb élelmiszereknél sem rózsás a helyzet. Beszélünk a város élelmiszerének egyik

— Ost! hogy eszi a zöm-
lé, ha nincs hozzá való ke-
nyere?

főintézőjével, a ki megnyugtani igyekezett bennünket a téli ellátást illetően. Elmondotta, hogy a liszttel, tejjel, cukorral, hüvelyesekkel nem lesz baj, ezekben a czikkekben nem lesz hiány, — bár bőségre sem számíthatunk. A zsírral és hússal azonban lesznek, illetve vannak nehézségek. A legnagyobb nehézséget és a legtöbb aggodalmat a szalámiexportra vonatkozó rendelet okozza, mert az körülbelül negyvenöt ezer sertés húsát és szalonnáját vonja el a közfogyasztástól. Ha ennek a pótlásáról gondoskodni tudnának, nem volna félelemre ok; de erre semmi garanciája nincsen a városnak. Hogy a veszo-

— Ily késő viszi hozzánk a
tejet?

— Mit csinálnak, kelet csóko-
lom, ha csak hat után nyitják ki a
vizeleléket.

dolmet esőkentsék, a főváros a sertésbőrvégőhidon található összes zsirt lefoglalta, hogy legalább a decemberi zsireszükségletet biztosítsa. Bizonyos, hogy a rendelet életbeléptetésének első hetében zavarok lesznek, mert a rendelet a husárokra is hatással lesz. Mindenesetre kívánatos volna, ha a kormány az export elensúlyozására módot találna, úgy, mint az például a baromfinál, a vadnál és a halexportnál történt, a mely czikkéből csak annyit szabad kivinni, a mennyit belőlük a főváros részére olcsóbb áron leadnak. Ennek köszönhető, hogy a legközelebbi napokban megindulhat az olcsó halárusi-
lás. Persze az árak óriásiak s javulás csak akkor várható, ha a pénzkérdés rendezésével a gazda szemében emelkedni fog a pénz értéke.

Külön, fájdalmas fejezete a főváros ellátásának a burgonya teljes hiánya. Az illetékes tanácsnok éppen ma is keservesen panaszkodott, hogy az Országos Burgonyaközvetítő Iroda teljes tehetetlensége miatt a főváros még most is burgonya nélkül áll. Tizenhét vagon jagyott burgonyát kaptak, a mit természetesen visszaadtak; azonkívül régebben hatvanöt

— Bort csinálnak a sző-
lőből?

— Nem, fiacskám, rész-
vénytársaságot.

kossival a beigárt havi erer vagon helyett. Most várják a közlelmiszerügyi miniszter erélyes intézkedését.

Sokat lehetne elmélkedni a felett, vajjon az agrárius Magyarország fővárosában ilyen élelmiszeri viszonyoknak kellene-e lennie. De mit ér a panasz, ha nincsen, a ki meghallja és ha nem lehet rajta segíteni. Ma pedig olyan a helyzet, hogy igazán nem tudnak segíteni rajta. A korábbi, elhibázott intézkedések, lám, így bosszúlják meg magukat ennek az agyon-sanyargatott városnak ártatlan polgárságán. Szerencse, hogy ez a polgárság olyan türelmes, sorsába belenyugvó, sőt bizonyos tekintetben léha és mindig bizakodó. Tudja, hogy minden pénz kevés ahhoz, hogy az ember rendesen megélhesen és megszokta már nemcsak a hússal, de a kenyérelen, tejtelen, sőt ebédnélküli napokat is. Hiszen, ha egy jól fizetett kö-

— Van nyers krumplici
is?

— Van. Majd úgy meg-
sültöm, hogy nyers marad-
jon.

nevezett közeposztálybelieknek nincsen pénzük; az árakat a milliomosokra szabták. És így van azután, hogy itt áll ez az óriási város és üres a gyomra és türelmetlenül, félve, reszketve várja, mit hoz számára a jövőendő?...

Körüljárjuk a vásárcsarnokokat. Áru van sok, vevő alig. A mézarszékék telve hússal; a zöldségesek mindenféle jó főzelékkel, van káposzta, kel, carotta, spenót, sóska; a hentesek boltjaiból lemosolyognak a sonkák, a friss kolbászok.

tisztviselő hetenként csak egyszer akarna úgynevezett rendes polgári ebédet adni a családjának, akkor ötször akkora fizetése kellene hogy legyen, mint a milyen tényleg van. Ezek az emberek a mai kor hősei, mert hiük maradtak a »szegénységi fogadalomhoz«, melyet akkor tettek, a mikor a közpályára léptek.

... Fűtetlen szobámból kinézek a hideg, szeles éjszakába és elnézem, milyen nyugodtan alszik ez a vidám, éhes, üresgyomru város. Vajjon miről álmodik ? (26.)